Un descompte miraculós

El Girona més gris de la temporada capgira el 0-1 d'Ortuño i acaba somrient gràcies a dos gols de Sylla i Stuani en l'afegit (m.92 i m.95)

És el que té el futbol. Aquella màgia que fa passar de la depressió més absoluta a la bogeria màxima en pocs segons. Un esport en què un equip és capaç de ser dominat de dalt a baix en un partit durant noranta minuts, entrar en l'afegit perdent i acabar-lo guanyant. Això és precisament el que es va viure ahir a Montilivi. Un Girona sense esma, sense idees i que va ser una joguina durant molta estona a mans del cuer, l'Albacete, va ser capaç de guanyar un partit que al minut 91 tenia merescudament perdut. Tanmateix, a aquest grup, tal com va revelar Francisco al final del partit, arrossega moltes carències, però sí que manté una dosi d'ànima, o de fe, que el manté amb vida. I ahir, després de noranta-dos minuts per oblidar, l'equip va despertar. Ho va fer a temps per, en tres minuts, capgirar el gol d'Ortuño i, gràcies a Sylla (m.92) i Stuani (m.95) endur-se tres punts increïbles. El Girona més trist de la temporada passava en poc més de 180 segons d'estar condemnat a vagar per la zona mitjana de la classificació a sumar la segona victòria consecutiva per mirar amb relatiu optimisme el doble duel d'aquesta setmana contra Sabadell (dimecres) i Ponferradina (dissabte). Ara bé, que ningú s'enganyi. Amb les prestacions d'ahir, el play-off és una quimera, un impossible. Ja és gairebé miraculós tenir 45 punts, a aquestes altures, vist el que s'ha vist.

El triomf a Las Palmas va servir per mantenir viva l'esperança del play-off i evitar caure en el desànim. Tanmateix, per alimentar el somni calia donar-hi continuïtat amb tres punts contra l'Albacete. Per intentar-ho, Francisco va posar en dansa un equip d'allò més jove amb la principal novetat d'Arnau Martínez a l'eix de la defensa al costat de Juanpe. El tècnic va apostar per un 4-3-3 amb Terrats, Gumbau i Kebé al mig, Luna al lateral i Valery a l'extrem dret. Una aposta atrevida i alhora arriscada per enfrontar-se a un equip veterà, que s'hi jugava la vida com l'Albacete. Ben aviat es va veure que la necessitat del conjunt manxec era superior a la fam del Girona. Els manxecs de seguida van trepitjar àrea i no només això, sinó que ho van fer generant oportunitats claríssimes de gol. La més clara, sens dubte, un xut des de la frontal d'Álvaro Jiménez que Juan Carlos va treure de l'escaire. L'extrem era un dels més perillosos dels primers compassos del partit, però no l'únic. Per l'esquerra, Manu Fuster feia patir d'allò més Couto, i també va tenir un parell de clares ocasions per avançar els manxecs. Més a més, Zozulia va veure com Arnau li treia un gol mastegat.

No havia entrat gens bé el Girona al partit. El veterà colombià Dani Torres guanyava la partida tot solet al trivot Terrats-Gumbau-Kébé i això feia que al Girona li costés Déu i ajuda trepitjar àrea. Ara bé, quan ho va fer, ja al tram final de la primera part, va estar a punt d'avançar-se al marcador. Va ser Luna, entrant des del darrere, qui va veure com Boyomo en última instància desviava la rematada a córner.

No feia bona pinta el partit. La millor notícia per al Girona era que s'havia arribat a la mita part del duel amb empat. Francisco va fer un doble canvi per intentar-ho: Samu Sáiz i Pablo Moreno en el lloc de Kébé i Valery Fernández. El davanter andalús va tenir la primera de la segona part amb una internada per l'esquerra però se li

va fer de nit. Amb Samu Sáiz al camp, el Girona havia guanyat més possessió al mig del camp però continuava costant trenar accions de perill. Per contra, l'Albacete no va perdonar en la primera vegada que va arribar a la segona part. Va ser una acció per l'esquerra on Ortuño, qui si no, va rematar de cap a la xarxa.

L'Albacete trobava el premi als mèrits i s'avançava. Ho feia quan Stuani i Monchu ja havien entrat al camp. Amb el marcador a favor, l'Albacete ja tenia el que volia i va cedir la pilota al Girona perquè xoqués una vegada i una altra amb el seu nodrit entramat defensiu. A més a més, els manxecs sortien amb perill al contracop.

Els minuts passaven i no feia cap mena de sensació que el Girona pogués treure'n res de bo. Fins i tot l'empat semblava impossible. Stuani no havia tocat pilota des que havia entrat al camp. L'amenaça de despenjar-se definitivament de la lluita pel play-off començava a treure el nas per Montilivi. La depressió era màxima i era qüestió de començar-ho a assumir. Ni amb el cartell de 5 minuts d'afegit que va aixecar el quart àrbitre ningú es va engrescar. Gairebé tampoc amb l'1-1 de Sylla, que va aprofitar una pilota morta de Juanpe per superar Tomeu Nadal per dalt. L'àrbitre va veure clar que l'esfèrica havia entrat tot i que Fran García va mirar de treure-la. L'1-1 no treia de pobre el Girona però, com en el partit contra el Lugo, sí que convertia el desastre en només decepció. El matx encara no s'havia acabat i, quan ja tothom donava per bo el punt, l'Albacete el primer, va aparèixer el de sempre, Stuani, per donar tres punts d'or al Girona. En l'última jugada del partit, Arnau va penjar a l'olla una falta de Samu Sáiz i l'uruguaià va marcar de cap el gol del triomf. Un gol d'aquells que hauria fet que Monilivi s'ensorrés. I també hauria evitat una xiulada monumental.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/03/29/descompte-miraculos/1096919.html?utm_source=rss